instagram.com/publikpraktikum
facebook.com/publikpraktikum
www.publikpraktikum.rs

Naslov originala:
Victoria E. Schwab
A GATHERING OF SHADOWS

Copyright © 2017 by Victoria Schwab
All rights reserved.
Za izdanje na srpskom jeziku © Publik Praktikum 2019

ZA IZDAVAČA:
Marko Sabovljević

UREDNIK:
Marina Sabovljević

PREVOD:
Vesna Stojković

LEKTURA I KOREKTURA:
Agencija Tekstogradnja

DIZAJN KORICA:
Predrag Marković

ŠTAMPA:
Alpha print, Zemun

TIRAŽ:
1000

IZDAVAČ:
Publik praktikum
Dobrovoljačka 10/I, Zemun
office@publikpraktikum.rs
011/4202 544; 011/4202 545

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

Okupljanje senki

Viktorija Švab

Za one koji se bore i ne odustaju.

Magija i magovi moraju da uspostave ravnotežu. Sama magija je haos. Mag mora biti smiren. Slomljeno biće slaba je posuda za moć, pa je iz svake pukotine rasipa neusredsređeno ili bez mere.

Tiren Serens,
vrhovni sveštenik Londonskog svetilišta

JEDAN

LOPOV NA MORU

I

Arnezijansko more

Dilajla Bard je znala kako da pronađe nevolju.

Uvek je mislila da je to bolje nego dozvoliti da nevolja nađe *nju*, ali dok je plovila okeanom u lakom čamcu za dve osobe, bez vesala, bez kopna na vidiku i bez ičega što bi mogla da iskoristi osim užadi kojima su joj bile vezane ruke, počela je da preispituje taj stav.

Noć je bila bez mesečine, a svuda oko nje more i nebo odražavali su zvezdanu tamu; samo se po mreškanju vode ispod čamca koji se ljuljao moglo odrediti gde je gore a gde dole. Zbog tog beskrajnog odsjaja, Lajla je obično imala osećaj da se nalazi u centru univerzuma.

Noćas joj je, dok ju je nosila vodena struja, došlo da vrisne.

Umesto toga, začkiljila je u treperava svetla u daljini, a samo je crvenkasta boja izdvajala svetiljke na lađi od svetlosti zvezda. I gledala je kako se brod – *njen* brod – polako ali odlučno udaljava.

Grlo joj se steglo od panike, ali nije poklekla.

Ja sam Dilajla Bard, pomislila je dok joj se užad usecala u kožu. *Ja sam lopov, pirat i putnik. Kročila sam u tri različita sveta i preživela. Prolila sam krv kraljeva i u rukama držala magiju. Ni brod pun ljudi ne može da uradi ono što ja mogu. Ne treba mi niko od vas.*

Đavola, ja sam jedna i jedinstvena.

To joj je malo ulilo snagu, pa je okrenula leđa brodu i zagledala se u noć koja se pružala pred njom.

Moglo je da bude gore, razmišljala je, trenutak pre nego što je osetila kako joj hladna voda zapljuskuje čizme, a kad je pogledala dole videla je da u čamcu postoji rupa.

Ne naročito velika rupa, ali veličina je nije mnogo utešila; mala rupa mogla je da potopi čamac jednako delotvorno, ako i ne toliko brzo, kao i velika.

Lajla je prostenjala i pogledala u grubo uže čvrsto vezano oko svojih šaka, još jednom zahvalna što su joj gadovi ostavili noge slobodne, pa makar bila zarobljena u užasnoj *haljini*. Tanka zelena novotarija s nabranom suknjom i previše paučinaste tkanine i toliko uskim strukom da je jedva mogla da diše i *zašto pobogu* žene moraju sebi ovo da *rade*?

Nivo vode u čamcu polako je rastao i Lajla je naterala sebe da se usredsredi. Udahnula je ono malo vazduha što joj je odeća dozvoljavala i razmotrila svoje bedne zalihe koje su se brzo kvasile: jedno bure piva (poklon na rastanku), tri sakrivena noža, pola tuceta signalnih raketa (koje su joj dali ljudi koji su je ostavili na pučini), već pomenuta haljina (nek ide đavola) i sadržaj skutova i džepova te iste haljine (neophodan ako želi da pobedi).

Lajla je uzela jednu od signalnih raketa – napravu nalik na vatromet koja je, kad se njom udari o bilo koju površinu, proizvodila mlaz obojenog svetla. Ne eksploziju, već postojan zrak dovoljno jak da preseče tamu poput noža. Svaka signalna raketa trebalo bi da traje četvrt sata, a različite boje imale su sopstvene kodove na pučini: žuta za brod koji tone, zelena za bolest na brodu, bela za neimenovanu uzbunu i crvena za pirate.

Imala je po jednu od svake i prsti su joj plesali po njihovim ivicama dok je razmatrala svoje opcije. Osmotrila je vodu koja je narastala i odlučila se za žutu signalnu, uzela je sa obe ruke i udarila njom o zid malog čamca.

Iznenada je suknulo zaslepljujuće svetlo. Razdelilo je svet nadvoje, gnevni zlatno-beli svet obasjan signalnom raketom i gusto crno ništavilo oko njega. Lajla je pola minuta psovala i žmirkala potiskujući suze zaslepljena bleštavilom, dok je okretala signalnu raketu naviše, dalje od svog lica. A onda je počela da broji. Taman kad su oči

konačno počele da joj se privikavaju, signalna raketa je zadrhtala, zatreperila i ugasila se. Prelazila je pogledom preko horizonta tražeći brod, ali nije ga videla, a voda u čamcu nastavila je polako i ravnomerno da raste uz njenu čizmu. Uzela je drugu signalnu raketu – belu za uzbunu – i udarila njom o drvo, zaklanjajući oči. Brojala je minute kako prolaze, pretražujući noć izvan čamca i tražeći znake života.

„Hajde", prošaputala je. „Hajde, hajde, hajde..." Reči su se izgubile pod šištanjem signalne rakete koja se gasila i ponovo je utonula u tamu.

Lajla je stisla zube.

Sudeći po nivou vode u malom čamcu, ostalo joj je još samo četvrt sata – taman koliko traje jedna signalna raketa – a onda će zaista biti u opasnosti da potone.

A onda je nešto kliznulo duž drvenog boka čamca. Nešto sa zubima.

Ako postoji bog, pomislila je, *nekakvo nebesko telo, božanska sila ili bilo ko gore – ili dole – ko bi možda, iz sažaljenja ili zabave radi, želeo da preživim još jedan dan, sada bi bio pravi trenutak da se umeša*.

Zatim je uzela crvenu signalnu raketu – onu za pirate – i udarila njom, okupavši noć oko sebe avetinjskim grimiznim svetlom. Na trenutak ju je podsetilo na reku Ajl u Londonu. Ne u *njenom* Londonu – ako je to turobno mesto ikada bilo njeno – ni u zastrašujuće bledom Londonu odgovornom za Atosa, Astrid i Holanda, već *njegovom* Londonu. Kelovom Londonu.

Blesnuo joj je pred očima poput signalne rakete, kestenjasta kosa i ona večita bora između očiju: jednog plavog, drugog crnog. *Antari*. Magični dečko. Princ.

Lajla je zurila u crveno svetlo signalne rakete dok nije sagorelo taj prizor. Signalna raketa se gasila, a uz ivice broda gmizale su senke.

Taman kad je crveno svetlo piratske signalne rakete počelo da gasne, ugledala ga je.

Počelo je kao ništa – pramen izmaglice na površini mora – ali uskoro se magla sastavila u avetinjski brod. Uglačano crno korito i blistava crna jedra odražavala su noć sa svih strana, a svetiljke na palubi bile su dovoljno male i bezbojne da prođu kao sjaj zvezda. Tek kada se dovoljno približio da zamiruće crveno svetlo signalne rakete zapleše po reflektujućoj površini, brod je dospeo u fokus. A tada je već bio gotovo pred njom.

Pri prštavom svetlu signalne rakete Lajla je razabrala ime broda, ispisano svetlucavom bojom duž trupa. *Is Ranes Gast*.

Bakarni lopov.

Lajline oči razrogačile su se od zaprepašćenja i olakšanja. Osmehnula se krišom za sebe, a onda taj osmeh prikrila prigodnijim izrazom – nečim između zahvalnosti i preklinjanja, s nagoveštajem oprezne nade.

Signalna raketa je zatreperila i ugasila se, ali brod je sada bio kraj nje, dovoljno blizu da vidi lica ljudi koji su se naslanjali preko ograde.

„*Tosa*!", doviknula je na arnezijanskom dok je ustajala, pazeći da ne zaljulja mali čamac koji je tonuo.

Upomoć. Nikada nije umela da glumi ranjivost, ali dala je sve od sebe da je oponaša dok su je ljudi gledali odozgo, zgurenu u tom čamcu punom vode, vezanih ruku, u natopljenoj zelenoj haljini. Osećala se glupo.

„*Kers la?*", pitao je jedan, više ostale nego nju. *Šta je ovo?*

„Poklon?", rekao je drugi.

„Morao bi da ga deliš", promrmljao je treći.

Nekolicina ostalih rekla je neke ne tako prijatne stvari, a Lajla se ukrutila i bilo joj je drago što im je naglasak suviše natopljen blatom i morskom penom da bi razumela sve reči, mada je naslutila ono što su hteli da kažu.

„Šta radiš tamo dole?", pitao je jedan od njih, kože toliko tamne da su se njegovi obrisi utapali u noć.

Njen arnezijanski je još uvek bio daleko od solidnog, ali se za četiri meseca provedenih na moru okružena ljudima koji nisu govorili engleski svakako popravio.

„Sensan”, odgovorila je Lajla – tonem – što je kod okupljene posade izazvalo smeh. Ali kao da im se nije žurilo da je podignu na palubu. Lajla je podigla ruke da mogu da vide uže. „Dobro bi mi došla pomoć”, rekla je polako i dobro uvežbano.

„Vidim”, rekao je čovek.

„Ko baca nešto tako lepo?”, ubacio je drugi.

„Možda je istrošena.”

„Ma jok.”

„Hej, devojko! Jesu li ti svi delovi na broju?”

„Bolje nam daj da vidimo!”

„Čemu tolika vika?”, zagrmeo je neki glas, i trenutak kasnije na boku broda pojavio se čovek tanak kao čačkalica, duboko usađenih očiju i proređene crne kose. Ostali su se pokorno odmakli kad se uhvatio za drvenu ogradu i pogledao dole u Lajlu. Proučavao ju je pogledom, njenu haljinu, uže, bačvu, čamac.

Kapetan, pretpostavila je.

„Izgleda da si u nevolji”, doviknuo je. Nije povisio glas, ali on je ipak dopro do nje, a njegov arnezijanski naglasak bio je odsečan ali jasan.

„Kakva moć zapažanja”, doviknula mu je Lajla pre nego što je mogla da se zaustavi. Drskost je bila kocka, ali ma gde bila, ako je išta znala onda je to da pročita žrtvu. I naravno, mršavi čovek se osmehnuo.

„Uzeli su mi brod”, nastavila je, „a novi neće dugo potrajati, kao što vidite...”

Prekinuo ju je. „Možda će nam biti lakše da razgovaramo ako se popneš ovamo?”

Lajla je klimnula glavom osetivši tračak olakšanja. Počela je da strepi da će otploviti i ostaviti je da se udavi. Što bi, sudeći po pohotnim rečima i još pohotnijim pogledima posade, možda zapravo bila i bolja opcija, ali ovde dole nije imala ništa, a tamo gore je imala šansu.

Prebacili su uže preko boka broda i otežani deo pao je u vodu koja je nadolazila oko njenih nogu. Uhvatila

ga je i upotrebila da privuče čamac uz bok broda, gde su bile spuštene merdevine. Ali pre nego što je mogla da se podigne, dva čoveka su sišla u čamac pored nje, tako da je ovaj počeo da tone *znatno* brže. Nijedan od njih kao da nije mario za to. Jedan je počeo da diže bačvu piva a drugi je, na Lajlino negodovanje, počeo da podiže *nju*. Prebacio ju je preko ramena i morala je da upotrebi svaki gram samokontrole – koje nikad nije ni imala mnogo – da mu ne zarije nož u leđa, posebno kad su njegove ruke počele da lutaju uz njenu suknju.

Lajla je zarila nokte u dlanove i do trenutka kad ju je čovek konačno spustio na palubu broda pored bačve („Teža je nego što izgleda", promrmljao je, „i ni blizu toliko meka...") napravila je osam malih polumeseca u koži.

„Đubre", prorežala je tiho Lajla na engleskom. Namignuo joj je i promrmljao nešto o tome da je meka tamo gde je važno i Lajla se u sebi zaklela da će ga ubiti. Polako.

A onda se uspravila i zatekla sebe okruženu mornarima.

Ne, ne mornarima, naravno.

Piratima.

Prljavi, opaljeni morem i suncem, preplanule kože i u izbledeloj odeći, svi do jednog s nožem istetoviranim preko grla. Znak pirata *Bakrenog lopova*. Izbrojala je njih sedmoricu koji su je opkolili, petoricu koji su se bavili užadima i jedrima i pretpostavila je da ih je još pet-šest pod palubom. Osamnaest. Da zaokružimo na dvadeset.

Mršavi čovek probio se kroz krug i iskoračio.

„*Solase*", rekao je širećі ruke. „Mojim ljudima ne dostaje hrabrosti, ali se ne mogu pohvaliti manirima." Spustio je ruke na ramena njene zelene haljine. Pod noktima je imao krv. „Drhtiš."

„Imala sam tešku noć", rekla je Lajla, nadajući se da noć neće postati još gora, dok je pogledom prelazila preko grube posade.

Mršavi čovek se osmehnuo, a usta su mu bila iznenađujuće puna zuba. „*Aneš*”, rekao je, „ali sada si u boljim rukama.”

Arija je znala dovoljno o posadi *Bakrenog lopova* da zna da je to laž, ali pravila se mutava. „A čije bi to ruke bile?”, pitala je, kad je koščata prilika uzela njene prste i pritisla svoje ispucale usne uz njene zglavke, ne obazirući se na uže koje joj je još uvek bilo čvrsto obavijeno oko zglobova. „Baliz Kasnov”, rekao je. „Čuveni kapetan *Bakrenog lopova*.”

Savršeno. Kasnov je bio legenda na Arnezijanskom moru. Njegova posada je bila mala ali žustra i imali su običaj da se ukrcaju na brod u najmračnije doba pred zoru, prerežu grla posadi, izvuku se sa svojim tovarom i za sobom ostave mrtve da trunu. Možda je delovao izgladnelo, ali za njega se pričalo da je nezasit kad se radilo o blagu, posebno onom koje se moglo potrošiti i Lajla je znala da *Bakreni lopov* plovi ka severnoj obali i gradu po imenu Sol, u nadi da će uhvatiti u zasedu vlasnike jednog posebno velikog tovara najfinijeg alkohola. „Baliz Kasnov”, rekla je, izgovarajući to ime kao da ga nikad ranije nije čula.

„A ti si?”, navaljivao je.

„Dilajla Bard”, rekla je. „Nekada deo posade *Zlatne ribe*.”

„Nekada?”, podstakao ju je Kasnov dok su njegovi ljudi, očigledno razočarani što je ona još uvek u odeći, posegli za bačvom. „Pa, gospođice Bard”, rekao je, zaverenički je uhvativši pod ruku. „Zašto mi ne ispričate kako ste dospeli u taj mali čamac? More nije mesto za jednu tako lepu mladu damu.”

„*Vaskens*”, rekla je – *pirati* – kao da nema pojma da se ta reč može primeniti na ovde prisutne. „Ukrali su mi brod. To je bio svadbeni poklon od mog oca. Trebalo je da otplovimo ka Farou – isplovili smo pre dve noći – ali došli su niotkuda, osvojili *Zlatnu ribu*...” Uvežbavala je taj govor, ne samo reči već i pauze. „Oni... ubili su mog muža.

Mog kapetana. Većinu posade." Ovde je Lajla dozvolila sebi da pređe na engleski. „Dogodilo se tako brzo..." Zaustavila se, kao da je omaška bila slučajna.

Ali privukla je kapetanovu pažnju, kao ribu na udicu. „Odakle si?"

„Iz Londona", rekla je Lajla, dozvolivši da se oseti njen naglasak. Grupom se proširio žamor. Nastavila je, rešena da završi svoju priču. „*Riba* je bila mala", rekla je, „ali skupocena. Natovarena mesečnim zalihama. Hranom, pićem... novcem. Kao što rekoh, bio je to poklon. A sada ga više nema."

Ali ne zapravo, ne još. Pogledala je preko ograde. Brod je bio mrlja svetla daleko na horizontu. Prestao je da se povlači i kao da je čekao. Pirati su žudnim očima ispratili njen pogled.

„Koliko ljudi?", pitao je Kasnov.

„Dovoljno", rekla je. „Sedam? Osam?"

Pirati su se pohlepno osmehnuli i Lajla je znala o čemu razmišljaju. Bili su više nego dvostruko brojčano nadmoćniji i imali su brod koji se krio poput senke u mraku. Kad bi mogli da ulove premiju koja je odmicala... osećala je kako je duboko usađene oči Baliza Kasnova proučavaju. Gledala ga je i odsutno se zapitala da li ume da stvara magiju. Većina brodova bila je zaštićena nekolikim čarolijama, koje su im život činile bezbednijim i lagodnijim, ali iznenadila se kad je otkrila da većina ljudi koje je upoznala na moru ima vrlo malo sklonosti ka elementalnim veštinama. Alukard je rekao da je umešnost u magiji cenjena veština, i da bi istinska sklonost obično mogla da ti obezbedi unosnu službu na kopnu. Magovi su se na moru gotovo uvek fokusirali na najvažnije elemente – vodu i vetar – ali malo njih je moglo da preokrene situaciju, i na kraju je većina ipak više volela dobri stari čelik. Što je Lajla svakako umela da ceni, pošto je i sama trenutno imala nekoliko komada skrivenih kod sebe.

„Zašto su tebe poštedeli?”, pitao je Kasnov.

„Jesu li?”, čikala ga je Lajla.

Kapetan je oblizao usne. Videla je da je već odlučio šta će uraditi s brodom; sada je razmatrao šta da uradi s njom. Bakreni lopovi nisi bili poznati po svojoj milosti.

„Baliz...”, rekao je jedan od pirata, čovek kože tamnije od ostalih. Stegao je kapetanovo rame i prošaputao mu nešto na uvo. Lajla je uspela da razabere samo nekoliko promrmljanih reči. *Londonci*. *Bogataši*. I *otkup*.

Kapetanovim licem raširio se osmeh. „*Aneš*”, rekao je i klimnuo glavom. A onda se obratio okupljenoj posadi: „Diži jedra! Pravac jugozapad! Treba da ulovimo zlatnu ribu.”

Ljudi su sa odobravanjem zagrajali.

„Moja gospo”, rekao je Kasnov i poveo Lajlu ka stepenicama. „Imali ste napornu noć. Dozvolite da vas povedem u svoje odaje, gde će vam svakako biti udobnije.”

Čula je iza sebe kako otvaraju bačvu i sipaju pivo i osmehnula se dok ju je kapetan vodio pod palubu.

Hvala bogu, Kasnov se nije zadržao.

Ostavio ju je u svojim odajama, ruku još vezanih užetom, i ponovo se izgubio, zaključavši za sobom vrata. Laknulo joj je kad je videla samo trojicu pod palubom. Što znači da ih je na *Bakrenom lopovu* petnaestorica.

Lajla je sela na ivicu kapetanovog kreveta i izbrojala do deset, dvadeset, pa trideset, dok su se iznad nje čuli koraci, a brod se kretao ka njenoj lađi koja je bežala. Nisu se čak potrudili ni da je pretraže i vide da li je naoružana, što se Lajli učinilo pomalo drskim dok je vadila nož iz čizme, veštim potezom ga okrenula u ruci i presekla užad. Palo je na pod dok je trljala zglobove tiho pevušeći neku poskočicu o Sarouzu, fantomu za koga se pričalo da noću pohodi nesrećne brodove.

Kako znaš da Sarouz dolazi?
(Da dolazi na brod?)

Lajla je sa obe ruke uhvatila pojas haljine i pocepala ga; suknja se odvojila i otkrila uske crne pantalone – iznad oba kolena bio je pričvršćen po nož u futroli – koje su joj se sužavale u čizme. Uzela je nož i zavukla ga uz korset na leđima, zasekavši trake da može da diše.

Kad vetar utihne ali još ti pevuši u ušima,
(U ušima, u glavi, u krvi, u kostima.)

Bacila je zelenu suknju na krevet i rasekla je od poruba do dronjavog struka. Među tananom tkaninom bilo je skriveno pola tuceta tankih štapova koji su služili kao krinolina a izgledali su kao signalne rakete, ali nisu bili nijedno ni drugo. Zavukla je ponovo nož u čizmu i izvukla sveće.

Kad se struja umiri ali brod nastavi da plovi dalje,
(Plovi dalje, daleko, sam.)

Lajla je iznad sebe čula tup udarac, poput balasta. Pa još jedan, još jedan, kad je pivo počelo da deluje. Uzela je komad crne tkanine, utrljala s jedne strane ugalj i vezala ga preko nosa i usta.

Kad se i mesec i zvezde sakriju od mraka,
(Jer mrak nikako nije prazan.)
(Jer mrak nikako nije prazan.)

Poslednje što je Lajla izvadila duboko iz nabora zelene suknje bila je njena maska. Crni kožni povez za oči, jedostavan ako se izuzmu rogovi koji su se s neobičnom gracioznošću uvijali iznad čela. Lajla je stavila masku na nos i vezala je.

Kako znaš da Sarouz dolazi?
(Da dolazi, dolazi na brod?)

U uglu kapetanove kabine bilo je naslonjeno ogledalo, površine zasrebrene od starosti, i uhvatila je svoj odraz kad su se na stepenicama začuli koraci.

E pa nećeš, nećeš ga videti kad dođe.
(Nećeš ga videti uopšte.)

Lajla se osmehnula iza maske. A onda se okrenula i pribila leđima uza zid. Udarila je tanku sveću o drvo, kao što je radila sa signalnim raketama – ali za razliku od signalnih raketa, iz nje nije izbilo svetlo, samo oblaci bledog dima.

Trenutak kasnije, kapetanova vrata širom su se otvorila, ali pirati su zakasnili. Ubacila je sveću koja se pušila u sobu i čula korake kako posrću i ljude kako kašlju, pre nego što ih je opojni dim oborio.

Dva manje, pomislila je Lajla, zakoračivši preko njihovih tela.

Još trinaestorica.